

DEREK RYDALL

EMERGENȚA

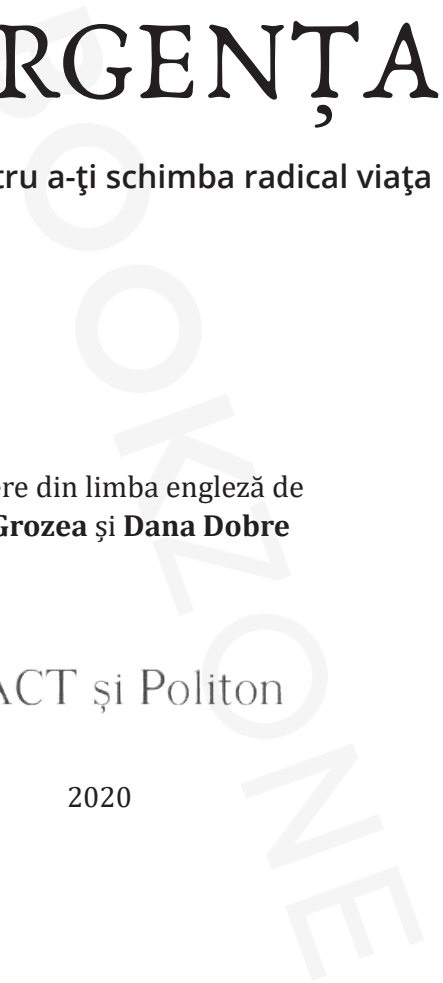
Șapte pași pentru a-ți schimba radical viața

Traducere din limba engleză de
Alina Grozea și Dana Dobre

ACT și Politon

2020

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
<i>Prefață: Sfârșitul „autoperfecționării”</i>	9
<i>Introducere: Calea radicală spre casă</i>	23
<i>Fundația: Legea Emergenței</i>	37

CELE ȘAPTE ETAPE ALE EMERGINERIEI

ETAPA ÎNTÂI	Privește viziunea completă	71
ETAPA A DOUA	Cultivă condiții armonioase	97
ETAPA A TREIA	Creează planul cuantic	129
ETAPA A PATRA	Dăruiește ceea ce pare să lipsească	155
ETAPA A CINCEA	Acționează „ca și cum” ești deja împlinit	181
ETAPA A ȘASEA	Acceptă ceea ce pare să fie defect	219
ETAPA A ȘAPTEA	Așteaptă Legea	257
Cum să trăiești	pe muchia Emergenței	279
Glosar		299
Mulțumiri		303
Note		307
Resurse		313

INTRODUCERE

CALEA RADICALĂ SPRE CASĂ

*Nu vom conțeni cu explorarea, și sfârșitul dibuirii pururi va fi s-ajungem de unde-am pornit și să cunoaștem locu-ntâia oară.**

T.S. ELIOT

Am o prietenă care ia ca punct de reper un stejar atunci când dă indicații despre cum să ajungi la ea acasă. Îți spune: „Vei ajunge la o curbă – ai grijă la gropile destul de mari din asfalt. Apoi vei vedea o școală vizavi și chiar lângă ea, un stejar uriaș – acolo stau. Parchează sub el și intră: ușa este deschisă.”

Cei mai mulți oameni ar putea oferi ca punct de reper un stejar; există în jur de șase sute de specii, atât verzi permanent, cât și cu frunze căzătoare. Și ca multe plante din familii mari, au străbătut distanțe mari și s-au stabilit peste tot. Pot fi găsiți în climatele reci și la latitudini tropicale; de fapt, cresc pe toate continentele, mai puțin Antarctica – doar dacă nu pui la socoteală vechile nave din stejar, care navigau pe apele periculoase pentru a-și duce comorile în acel peisaj înghețat.¹

* *Patru cvartete*, traducere de Sorin Mărculescu, Editura Univers, București, 1971, p. 81. (n.tr.)

Stejarul din fața casei prietenei mele are peste o sută de ani, ceea ce înseamnă că rădăcinile lui pivotante au pătruns foarte adânc în sol, aproape la fel de adânc pe cât de înalt este copacul, sistemul de rădăcini având o treime din diametrul coronamentului. Acest centenar are un trunchi de cel puțin doi metri în circumferință, ajungând la o înălțime de minim nouă metri, cu ramuri care se întind pe șase metri. Scoarța brăzdată adânc are porțiuni de lemn neted tocit de generații de vreme și de palmele oamenilor care au atins inima descoperită a lemnului, ca pentru a se conecta cu el.

Această idee de conexiune pare a fi viabilă, având în vedere că stejarul era văzut în mod simbolic ca fiind protectorul ușilor sau chiar ușa în sine – o ușă către următorul anotimp, deoarece renaște și moare odată cu anotimpurile, sau poarta între cer și pământ, întrucât atinge atât solul, cât și văzduhul. Era o ușă a ospitalității, un portal care privește simultan spre trecut, prezent și viitor.²

În afară de a fi o ușă, stejarul a fost și un păstrător al cunoașterii și al legilor. El a oferit oamenilor învățături din vechile culturi – le-a povestit despre pădure și le-a oferit exemple de flexibilitate și generozitate prin lemnul său (verde și dur), prin frunze, tanin, ghinde, excrescențe și scoarță.³ Despre cei foarte înțelepți se spunea că „înțeleg stejarul”.

Nu e de mirare, deci, că oamenii au căutat din vremuri străvechi să afirme însușirile atribuite stejarului în mituri, cultură și istorie: puternic, rezistent, trainic, maiestuos și conectat cu divinitatea.

Stejarul din fața casei prietenei mele este venerabil – un cuvânt potrivit pentru un stejar bătrân și înțelept, deoarece

a văzut multe, caracterul său regăsindu-se în nodurile, în răsucirile și șerpuirile trunchiului, precum și în ramurile care se întind cu exuberanță. În viața sa, acest centenar a trăit într-un mod demn de admirat; s-a transformat surprinzător și, dacă te gândești bine, radical, dintr-o ghindă în copac verde și apoi în stejar matur, dezvoltat pe deplin. Și-a trăit complet și cu sfințenie fiecare etapă a devenirii sale, fără să se opună impulsului care a făcut coaja protectoare a ghindei să se spargă și să moară odată cu identitatea ei; fără să se îndepărteze de pământ, deoarece rădăcinile i-au crescut în întineric, pentru ca ramurile să i se poată înălța în lumină; fără să se teamă de secetă, ci săpând pentru a găsi cele mai profunde resurse; fără să lupte niciodată împotriva furtunilor, ci rămânând drept când putea, sau îndoindu-se, în loc să se rupă; și fără să judece niciodată o situație ca fiind mai bună sau mai rea.

Stejarul ne poate învăța câte ceva despre Emergență.

Sămânța, solul, rădăcinile și fructele

Deși voi apela și la alte metafore pe parcursul acestei cărți pentru a explica principiile și practicile Emergenței, am ales să mă bazez pe stejar mai mult decât pe altceva. Aș fi putut alege mulți alți copaci; într-un fel, principiile care stau la baza oricărei creșteri de la sămânță la rădăcină, floare și fruct, reflectă procesul Emergenței. Dar este greu să bați eleganța stejarului.

Marele stejar începe de la ghindă, o sămânță mică de la care nu ne-am aștepta niciodată să fie capabilă de o manifestare atât de puternică, aptă să supraviețuiască timp de generații și să ofere hrană, umbră, adăpost și multe alte

lucruri la sute de alte viețuitoare. Cu toate acestea, în interiorul acelei semințe se află tiparul invizibil conceput perfect pentru a deveni stejar – și nu numai stejar, ci un puiet care ar putea da naștere unei păduri de stejari ce dăinuie timp de milenii. În interiorul acelei bucăți minuscule de carbon se află un potențial infinit, etern.

Același lucru este valabil și pentru tine.

Așa cum ghinda nu este o coajă goală care începe apoi să „facă ceva cu sine”, nici tu nu ai fost proiectat pentru așa ceva. Sămânța din care te tragi conține deja materialul și mecanismul realizării sale – precum și împlinirea tuturor oamenilor și lucrurilor care derivă din viața ta.

Gândește-te bine la implicațiile acestei afirmații. Așa cum o singură ghindă conține păduri nesfârșite, sămânța ființei tale conține toate ideile, contribuțiile și impactul pe care viața ta îl va avea – precum și efectul pe care îl are și îl va avea asupra lumii din jurul tău. Nu ai nevoie decât de condițiile potrivite pentru ca acest lucru să se manifeste.

Pe măsură ce ghinda crește, rădăcinile se afundă în solul întunecat, format din rămășițele tuturor lucrurilor care și-au depășit utilitatea și au intrat în descompunere. Lucrând în acord cu natura, nu împotriva ei, și folosind ceea ce există, în loc să opună rezistență, își creează condițiile pentru a lua naștere. Când îmbrățișăm toată „murdăria” vieții noastre, folosindu-ne de experiențele crude prin care am trecut, care ne-au îngrădit și, care, uneori, aproape că ne-au îngropat, procesul de Emergență transformă părțile întunecate, aparent dezintegrate, în substanțele nutritive care ne hrănesc și ne ajută să creștem. Renunțăm la luptă, la judecată și la rușinea unei vieți petrecute încercând să evităm, să reprimăm sau să negăm ceea ce este sau ce a

fost, și transmutăm totul în ceva util și folositor. Dezvoltăm rădăcini adânci, dăm roade bogate și evoluăm așa cum ne-a fost menit.

Pe măsură ce stejarul se înalță, rădăcinile îi devin tot mai adânci și mai vaste, iar lăstarul se ridică în căutarea luminii. Cu cât rădăcinile sunt mai adânci, cu atât ramurile pot crește mai înalte. Echilibrul înăscut al naturii înțelege că nu poți avea una fără cealaltă. Dacă arborele s-ar lupta să ajungă la lumină fără să-și întindă rădăcinile în solul întunecat, nu ar putea să-și susțină înălțimea. O secetă puternică l-ar usca, un incendiu l-ar nimici, iar o furtună puternică l-ar dărâma. Procesul de Emergență al oamenilor este la fel. Când ne ignorăm rădăcinile și ne concentrăm doar asupra locului în care putem ajunge, ne pierdem centrul de greutate și sursa de supraviețuire. Când nu suntem bine fixați într-un loc mai profund, în ceva care să ne hrănească dincolo de viața noastră aglomerată, e foarte ușor să ne uscăm, să ardem sau să fim doborâți la pământ de vânturile schimbării.

Dar când ne găsim echilibrul natural prin procesul de Emergență, putem ajunge mai înalți și mai vaști decât sinele nostru și-a imaginat vreodată – și adesea mai repede decât te-ai aștepta. La fel cum vlăstarul are „zvâcniri” – părți care cresc dintr-odată, uneori mai multe într-un anotimp –, și noi suntem capabili să facem salturi cuantice, din punct de vedere mental, fizic, spiritual, creativ și în orice alt sector al vieții noastre. Cu cât suntem mai înrădăcinați în solul sufletului nostru, cu atât suntem mai conectați cu sămânța adevăratei noastre naturi. Și cu cât menținem o armonie mai mare între cele două aspecte, cu atât mai sus putem ajunge în viață.

În cele din urmă, stejarul ajunge la maturitate, oferind umbră și adăpost și semănând în lume noi ghinde, care devin alți copaci. Iar atunci când ne dezvoltăm la întregul nostru potențial și ne îndeplinim cea mai profundă menire, darurile pe care le împărtășim creează și sprijină un ecosistem care permite lumii noastre să evolueze și să prospere.

Aceasta este realizarea stejarului; se întâmplă de fiecare dată când o ghindă poate să se manifeste conform naturii sale. Când condițiile sunt potrivite, natura își îndeplinește mereu promisiunea. Nu poate face altceva. Ghinda este întreagă, completă și perfectă prin natura sa de ghindă, în parte pentru că există întotdeauna un stejar care așteaptă să iasă de sub coaja ei. Nu un pin. Nu un măr, ci un stejar. De fiecare dată. Știm că acest lucru este adevărat – știm că ar fi greșit să credem că o ghindă ar trebui să devină altceva. Nu ne-am aștepta niciodată ca o ghindă, indiferent cât s-ar antrena la „școala brazilor”, să devină un pom de Crăciun! Și nici noi nu am vrea asta. Orice lucru își îndeplinește funcția și, la rândul său, susține totul într-un sistem mereu în expansiune, care se autosusține.

Așa este și cu devenirea noastră ca oameni, dacă suntem lăsați să ne urmăm cursul natural. Din păcate, rareori avem acest lux. Conștiința colectivă a separării, limitării și autoconservării a creat un sentiment de sine fals și o deconectare profundă față de sămânța adevăratei noastre naturi. În loc să îndepărtăm resturile care s-au adunat în locul în care am fost plantați și să cultivăm solul sufletului nostru, ne-am pierdut în încercarea de a deveni altceva decât ceea ce suntem cu adevărat. Din fericire, metafora stejarului, a oricărui lucru care se dezvoltă în mod natural,

rămâne valabilă: ghinda și potențialul ei de a se transforma în stejar sunt idei perfecte care vor lua naștere întotdeauna când condițiile sunt potrivite, și la fel va fi și în cazul tău.

Te rog, asimilează bine acest lucru. Nu este doar o altă smecherie New Age, o afirmație care să te facă să te simți bine sau o teorie interesantă; acesta este adevărul universal. Există într-adevăr o ordine de fond pe care ne putem baza, de care putem depinde și în care putem avea încredere – o vedem în fiecare zi în natură, în jurul nostru. Este o ordine a lucrurilor care nu are nevoie de noi ca să se întâmple, ci, așa cum spune Michael Bernard Beckwith, doar „să îi ieșim în întâmpinare”.⁴ Procesul Emergenței te aduce pe acest teren solid, pe care viața ta poate înflori în sfârșit la potențialul său maxim.

De ce Emergența? De ce acum?

Odată cu atât de multe cărți și programe de care putem dispune în prezent pentru a ne îmbunătăți viața, o întrebare cinstită ar fi: „De ce Emergența? De ce acum?”. Eu aș răspunde cu o altă întrebare: „Cum merg celelalte opțiuni?”. Sau, recurgând la o întrebare adresată deseori la începutul fiecărui scrutin electoral prezidențial din Statele Unite: „Îți este mai bine acum decât în urmă cu patru ani?”. Și nu numai ție, ci tuturor celorlalți. Deși am făcut pași importanți ca societate, încă suntem flămânzi, faliți, speriați și ne omorâm unii pe alții la niște cote alarmante. Și dacă nu ne omorâm între noi, ne sinucidem. În Statele Unite, au loc de două ori mai multe sinucideri decât crime.⁵ Iar mulți dintre noi se sinucid lent, prin alimentație, droguri, stres sau reprimarea adevăratelor dorințe ale inimii. Serialul de televiziune

The Walking Dead se dovedește a fi un reality-show – într-un fel devenim niște zombi, folosind tot felul de remedii rapide și distrageri care să ne anestezieze în fața durerii pe care o simțim.

Înainte să te întinzi după sticla de Pinot Gris pentru a scăpa de aceste realități tulburătoare, te rog să înțelegi că nu sunt un sceptic; de fapt, uneori scot oamenii din minți cu manifestările mele idealiste și romantice. Dar, de asemenea, știu că nu poți vindeca ceea ce nu simți și că nu poți ajunge acolo unde vrei să ajungi până când nu ești sincer privind locul în care te afli. Este la fel ca acele indicații dintr-un mall care spun „te afli aici”; ai nevoie de o evaluare exactă a punctului de pornire, altfel vei sfârși rătăcind fără țintă. Dar se mai întâmplă ceva atunci când devenim conștienți – cu adevărat conștienți – cu privire la starea lucrurilor – fără judecăți de valoare, vină sau rușine: începem să ne schimbăm.

Dacă nu trăim conștient, egoul nostru va folosi orice truc de care dispune pentru a ne păstra neschimbați, în timp ce ne va determina să *ne gândim* că ne schimbăm, convingându-ne că nu putem sau tocindu-ne simțurile cu un alt episod din serialul *Here Comes Honey Boo Boo*. Misiunea egoului este autoconservarea, adesea cu orice preț, iar schimbarea reală reprezintă o amenințare la adresa propriului program de sistem. Este un artefact evolutiv care a fost conceput pentru a se asigura că acest experiment numit umanitate va reuși. Și, cu miliarde de oameni pe planetă, chiar a reușit. Din nefericire, acum este chiar ceea ce ne diminuează șansele de supraviețuire.

Să recunoaștem: lucrurile nu funcționează în felul în care le-am făcut până acum. Și nici dacă facem mai mult

din ceea ce facem deja, la nivel individual sau colectiv, tot nu vom rezolva niciodată problemele. Te rog să înțelegi asta: nu ne vom rezolva *niciodată* problemele în mod viabil făcând aceleași lucruri ca până acum sau fiind aceeași oameni. Trebuie să evoluăm. Singura modalitate de a evolua este să trecem la un nivel superior, iar singura modalitate de a trece la un nivel superior este să ne folosim de impulsul evolutiv dincolo de mintea condiționată și de grijile și problemele ei nesfârșite – deoarece mintea condiționată nu poate decât să creeze o altă versiune a stării sale actuale.

Cum accesezi (și chiar accelerezi) acest impuls evolutiv?

Prin Legea Emergenței și procesul de Emergenierie.

Am spus deja de ce este o cale unică, chiar revoluționară, prin comparație cu ceea ce am învățat – și această carte are scopul de a-ți oferi abilitatea extraordinară de a aplica acest principiu revoluționar în fiecare domeniu al vieții. Dar pentru că egoul se opune adesea oricărei idei care ar putea provoca o schimbare reală – declarând „știu deja asta”, „nu este nimic nou aici” sau pur și simplu „nu înțeleg” – și pentru că este necesară acceptarea premiselor de bază ale Legii Emergenței pentru ca aceasta să fie aplicată cu succes, dă-mi voie să-ți explic ce este diferit în legătură cu ea.

După cum am spus mai sus, principiul Emergenței dezvăluie că tot ceea ce ne-ar putea fi de trebuință se află deja în noi – *exact opusul* modului în care majoritatea oamenilor au fost condiționați să trăiască. Când credem că cineva sau ceva *din afară* reprezintă sursa noastră de siguranță sau de aprovizionare, ne zbatem și ne chinuim, luptăm și murim și, în general, ne dăm peste cap încercând să obținem ceva ce credem că nu avem sau să ne agățăm de ceea ce avem. Rezultatul este o neliniște fără sfârșit, resentimente,

o stare de epuizare și mult prea multe drumuri la frigider în toiul nopții – ca să nu mai menționez tot ce am descris mai sus despre starea actuală a lucrurilor.

Acest conflict se încheie în momentul în care adopți principiul Emergenței.

Și atunci începe adevărata distracție.

Imaginează-ți cum ar fi viața ta dacă te-ai trezi în fiecare dimineață știind și simțind că ai în tine tot ce ai putea avea vreodată nevoie. Cum ai interacționa cu ceilalți, cu cât ai fi mai deschis, mai generos, mai iubitor și mai liniștit? Dacă ai ști că în interiorul tău ai proiectul, mecanismul și puterea de a da viață visurilor tale, ce alegeri ai face? Ce acțiuni îndrăznețe ai întreprinde?

Emergența este modul în care *ai fost conceput să trăiești*.

Nu este o exagerare. Este ceea ce a spus fiecare mare maestru spiritual sau filosof luminat. E modul în care este structurat întregul univers. A început din nimic și din el a luat naștere totul. Big Bang-ul este simbolul Emergenței. Iar tu, fiind universul în miniatură, ești un Big Bang mai mic care așteaptă să se producă. Ești o expresie individualizată a perfecțiunii infinite, ești vlăstarul divinului. Dispui de aceeași capacitate creativă pe care o are și inteligența cosmosului.

Dacă încă mai ai îndoieli, dacă te simți un pic inconfortabil cu toată discuția asta despre scop și potențial și nu știi sigur cum să faci să se manifeste această putere și frumusețe înăscute, află că nu ești singurul. La urma urmei, aceasta este călătoria în care urmează să pornim. O călătorie care te va duce din nou acasă, unde te așteaptă un stejar înalt și maiestuos, paznicul sufletului tău și poarta către o viață extraordinară. Poate că te-ai aflat pe un anumit drum

o lungă perioadă de timp, căutând un semn că te apropii de țintă. Poate că ai luat-o pe mai multe căi, negăsind altceva decât teren stâncos, cărări incerte și drumuri înfundate. Poate că te-ai oprit la marginea drumului, prea obosit ca să mergi mai departe. Indiferent de cotiturile pe care le-ai luat în drumul tău, acum te-au adus aici.

La această carte, la acest moment, la această hartă.

Se spune că o persoană cu mintea și inima curată deține un „suflet de stejar”. Ceea ce simți, ceea ce te-a împins să-ți descoperi drumul, peste munți, prin furtuni și peste ape învolburate, acela este sufletul tău de stejar, care te cheamă acasă.

Pentru mine este cea mai mare onoare și cel mai mare privilegiu să te însoțesc pe această cale eliberatoare către Sinele tău. Hai să pornim la drum.

Ce conține

Cartea este împărțită în nouă capitole, începând cu „Legea Emergenței”, care pune bazele spirituale, științifice și filosofice pentru a reînvia acest principiu străvechi. În acest fel, vom clarifica diferența esențială dintre atracție și emergență, spulberând mitul cauzei și efectului și îndreptându-ne din nou atenția spre lumea interioară – prin curățarea câmpului minții și inimii, pentru a-l pregăti pentru Emergență. De aici, începi „Cele Șapte Etape ale Emergenței”: șapte capitole ce redau conceptele convenționale despre autorealizare și manifestare în cadrul noului model de Emergență și te ghidează pas cu pas prin acest proces revoluționar de transformare personală.

În etapa întâi, „Privește viziunea completă”, vei afla despre un proces unic de excavare pentru a-ți descoperi adevăratul destin – acea sămânță a potențialului deja sădită în solul sufletului tău.

În etapa a doua, „Cultivă condiții armonioase”, vei învăța să-ți pui viața interioară în acord cu viziunea – reglându-ți frecvența minții, asemenea unui radio, la postul care transmite muzica ta – punând capăt luptei de a face *să se întâmple* ceva și deprinzând abilitatea *de a întâmpina* cum se cuvine lucrurile care-ți apar în viață.

În etapa a treia, „Creează planul cuantic”, îți vei transpune viziunea interioară și exterioară într-un mod de viață care te va duce de la un trai la împlinire la unul care să aibă scop.

Etapa a patra îți arată cum să „dăruiești ceea ce pare să lipsească”, dezvăluind adevăratul secret că ceea ce lipsește este ceea ce nu oferim. Avem un depozit de bine infinit închis în conștiința noastră – în acest capitol înveți cum să inversezi cursul, și anume cum să lași să iasă acest potențial întemnițat, în loc să iei ceva din exterior – și să nu mai fii dependent de nimeni și de nimic.

Etapa a cincea îți arată cum să „acționezi ca și cum ai fi deja împlinit”, clarificând o dată pentru totdeauna rolul greșit înțeles și reprezentat al acțiunii potrivite în *canalizarea* acestui potențial neexploatat, nu în vederea *obținerii* lui – creând un efect ce reduce rezistența interioară, scurtează timpul de așteptare și accelerează rezultatele.

În etapa a șasea, înveți cum să „accepti ceea ce pare a fi defect”, un proces puternic de transformare care îți oferă instrumentele necesare pentru a trece de pragurile critice ale conștiinței și a-ți transforma defectele și temerile

Într-un îngerșământ ce face să-ți crească rădăcini mai traionice și roade mai bogate – activând ceea ce este cu adevărat extraordinar în tine.

Etapa a șaptea îți oferă înțelepciunea de „a aștepta Legea”. Vom discuta una dintre cele mai distinctive trăsături ale Emergenței: cea mai mare parte din muncă se desfășoară în interior, ascunsă vederii. Așa cum un fermier trebuie să cultive o sămânță și să aibă grijă de sol până când aceasta prinde rădăcini, așa și tu trebuie să te îngrijești de ce ai plantat, nu să sari de la o sămânță la alta, căutând câștigul pe termen scurt – altfel, semințele tale nu vor da niciodată roade. Adoptând acest principiu vei dezvolta ceea ce cartea *A course in Miracles* (*Curs de miracole**) numește „răbdarea infinită, care aduce rezultate imediate” și reprezintă primul pas pe calea măiestriei.⁶

Călătoria se încheie cu „traiul la limita Emergenței”, unde ești invitat să devii un lider vizionar, un instrument pentru o idee mai presus de propria persoană – aceea că viața și contribuția ta pot marca începutul următoarei etape a evoluției umane.

Cum să lucrezi cu această carte

Cărțile sunt instrumente excelente, dar degeaba ești tobă de carte dacă nu știi ce să faci cu informațiile asimilate. Cuvintele din pagini îți pot înălța conștiința pentru a-ți întrezări potențialul maxim și a vedea ce este posibil, dar numai folosind efectiv învățăturile și stabilindu-ți o practică

* Volum apărut sub acest titlu la Editura Fundația pentru Pace Lăuntrică, 2009. (n.tr.)

zilnică vei avea parte de o transformare reală și te vei bucura de o mai mare vivacitate, bunăstare și împlinire.

Această carte este structurată astfel încât fiecare capitol se bazează pe cel precedent, așadar ar fi bine să o citești mai întâi de la cap la coadă, pentru a înțelege conceptele și principiile generale. Odată ce deprinzi elementele de bază, poți să parcurgi orice parte care te inspiră și să reiei treaba. O sugestie, totuși, este să nu te grăbești. Pe măsură ce citești fiecare capitol, fii conștient de ideile sau de frazele care te pun pe gânduri. Acesta este un indiciu din partea intuiției tale că mai este ceva acolo, ceva de citit printre rânduri. Liniștește-te, conectează-te la acea parte a ta care are deja toate răspunsurile și deschide-te spre înțelepciunea profundă care încearcă să iasă la suprafață. În acest fel, poate că nu vei citi cartea pe cât de repede ești obișnuit, dar odată terminată, nu vei mai fi persoana care erai la începutul acestei călătorii.

Și, în sfârșit, iată ce este acest lucru: o călătorie, nu o destinație. Când îți dai seama că într-adevăr nu există timp sau spațiu – că totul se întâmplă aici și acum –, înțelegi că nu există niciun loc unde să ajungi și niciun scop final de realizat. Există numai descoperirea continuă și exprimarea potențialului tău infinit în momentul prezent. Aceasta este singura materie primă cu care trebuie să lucrezi; doar cu asta va trebui să ai de-a face mereu – cu clipa de față. Și, așa cum sper că vei descoperi prin acest proces, este mai mult decât suficient.